

■ صبا جهانگیریان

محسن هادی که پیش از این تجربه ساخت مستند «آرازمین دایاز گونی» را داشته در اثر جدید خود با نام «یکی از رویاهای من» به سراغ وحید رجیلو رفته و برشی از داستان زندگی وحید را برای مخاطبانش به تصویر کشیده است. گفتگویی با محسن هادی داشته ایم تا بیشتر با این اثر آشنا شویم.

■ مضمون اصلی مستند «یکی از رویاهای من» چیست؟

از آنجایی که نمی‌خواهم داستان لو برود آن را به طور کامل نمی‌گویم اما همانطور که می‌دانید وحید رجیلو در سه چهار سال اخیر به شهرت زیادی دست یافت و اکنون در کشور ما چهره‌ای شناخته شده به حساب می‌آید.

من پیش از آنکه وحید به عنوان ۱۰ جوان تاثیرگذار شناخته شود و اصلاً پلتفرم خود را به طور کامل راه‌اندازی کند با او آشنا شده بودم و این جریان‌های موفقیت‌های پی‌در پی او در آن زمان هنوز شروع نشده بود. آشنایی ما نیز به زمانی بازمی‌گردد که من در حال ساخت مجموعه مستندی تلویزیونی بودم. در این مجموعه من سراغ افرادی می‌رفتم که کسب و کارهای جالبی راه می‌انداختند. تقریباً می‌توان گفت که به دنبال کسب و کارهای خرد از آدم‌های معمولی بودم. به طور مثال در یک قسمت به خانمی پرداختیم که در مناطق حاشیه‌نشین کرج زندگی می‌کرد و گلیم‌بافی انجام می‌داد. حتی این فرد به

محسن هادی کارگردان «یکی از رویاهای من»؛

حس نمی‌شود وحید معلولیت دارد

ساعت یا حتی بیشتر حرف می‌زدم و تمام آن‌ها را ضبط می‌کردم.

یک روز در نهایت به وحید گفتم که داستانی را که در جستجویش بودم، پیدا کردم. ماجرای از زندگی وحید یافتم که زنده و دراماتیک بود. زیرا علاقه نداشتم که از خاطرات وحید بگویم. زمانیکه من در حال ساخت این مستند بودم، روند شهرت وحید شروع شده بود و تقریباً هفته‌ای یک بار یک رسانه به سراغ وحید می‌آمد. اینطور شد که ما شروع به ساخت مستند کردیم و این کار حدود دو سال طول کشید.

■ ایده اصلی این مستند که وجه دیگری از وحید را نشان می‌دهد از کجا نشأت گرفته است؟

من دانش‌آموخته جامعه‌شناسی هستم و برآیند مستندسازی و جامعه‌شناسی برای من به جامعه‌شناسی بصری تبدیل شده است و داخل سینمای مستند نیز نگاه جامعه‌شناسی دارم. زمانی که من با پدیده‌ها با نگاه جامعه‌شناختی برخورد می‌کنم، سعی آن است که دنیا را از چشم آن افراد ببینم. اساساً در حوزه معلولین مهم‌ترین موضوع در ایران و جهان این است که بدانیم این افراد انسان هستند و فرقی با ما ندارند. فرقی آن‌ها در فرم بدنشان با ما است و نوع دیگری از بدن را دارند. اینجاست که شناخت افراد دارای معلولیت، همانطور که هستند بسیار حائز اهمیت می‌شود. مانند خود ما که نه شر خالصیم و نه تماماً قهرمانیم آن‌ها نیز به طور کامل شرور یا فرشته نیستند.

زمانیکه من داستان وحید را شنیدم و به او زنگ زدم، از مصاحبت با او بسیار لذت بردم و اینکه من از زندگی وحید مستندی به این شکل بسازم، انتخاب من نبوده و به نظرم باید همینطور می‌شد. اگر مستند از وحید، قهرمان دور از دسترسی می‌ساخت، آسیبی به جامعه و افراد دارای معلولیت وارد می‌کرد. زیرا روند خارج شدن از انزوای این افراد را سخت خواهد کرد.

■ خودتان فضای جشنواره را برای دیده شدن مستند چگونه می‌بینید و فکر می‌کنید اثر با استقبال مواجه می‌شود؟

باتوجه به محبتی که مردم نسبت به وحید دارند، فکر می‌کنم که با دیدن فیلم با داستانی عمیق‌تر از او مواجه می‌شوند. البته ما پیش از این جشنواره حقیقت را نیز تجربه کردیم و تقریباً تمام بازخوردها راجع به فیلم مثبت بودند. از آنجایی که فیلم نیز مانند آثار با دیالوگ جلو می‌رود و مصاحبه‌ای وجود ندارد، موردپسند مردم واقع می‌شود. تا به اینجا که بازخوردها مثبت بوده امیدوارم در جشنواره فجر این روند ادامه پیدا کند. البته من علاقه دارم بیشتر فیلم در استان‌ها دیده شود.

اغلب فیلم‌هایی که مردم ما در تمام این سال‌ها از معلولین دیده‌اند تصویری کلیشه‌ای از آن‌ها به عنوان یک قهرمان یا یک مظلوم را به تصویر کشیده است اما این بار اثری متفاوت خواهند دید.

این بار معلولیت از کلیشه‌های رایج خود فاصله گرفته و تلاش کردم که مخاطب فراموش کند، وحید معلولیت دارد.

خانم‌های دیگر نیز این مهارت را یاد داده بود

و آن‌ها در کنار او به رونق بخشی کسب و کار کمک می‌کردند. همان زمان خبری خواندم از نمایشگاه توان تک، که جوانی در حال راه‌اندازی یک پلتفرم برای معلولین است، همان زمان به سراغ وحید رفتم و با او صحبتی داشتم سپس از او خواهش کردم که ما برای مدتی با هم در ارتباط باشیم. البته این موضوع برای وحید کمی تعجب برانگیز بود، زیرا او فکر می‌کرد که پروسه مستندسازی بسیار سریع فیلم‌برداری می‌شود و به پایان می‌رسد. داستان او هم جذابیت‌های خود را داشت و به عنوان جوانی که تنها انگشتانش کار می‌کند و با همین انگشتان برنامه‌نویسی انجام می‌دهد، می‌توانست توجه مخاطب را جلب کند.

من به او نگفتم اما با دوستانم صحبت کردم و به آن‌ها گفتم که احساس می‌کنم داستان عمیق‌تری از آنچه رسانه‌ها نمایش داده‌اند در زندگی وحید جریان دارد و من

می‌خواهم آن را به تصویر بکشم. برای پیدا کردن این داستان من به مدت چهار ماه با وحید به صورت تلفنی یک الی دو

**اغلب فیلم‌هایی که مردم
ما در تمام این سال‌ها از
معلولین دیده‌اند تصویری
کلیشه‌ای از آن‌ها به عنوان
یک قهرمان یا یک مظلوم را
نشان داده است اما
این بار اثری متفاوت
خواهند دید**

